

ЦѢНА:

За година 10 л.
 " 6 мѣсеца 5 л.
 " старъ брой 50 ст.
 " въ странство за година 15 л.

За обявленията се плаща:

1) Въ единъ стълбъ:

На 4 стр. за единъ редъ . . . 15 ст.

" 1 стр. " " " " " 1 л. —

" другитъ стр. " " " " " 50 ст.

2) Въ два стълба:

На 4 стр. за единъ редъ . . . 50 ст.

" 1 " " " " " " 3 л. —

За срочни (шестмѣсечни или годишни) обявления се правятъ сериозни отстъпки.

Абонамента въ предплатата

Единъ брой 20 ст.

ЧЕРНО МОРЕ

ИЗЛИЗА ЗА СЕГА САМО ВЪ ЧЕТВЪРТЪКЪ.

Редакторъ-Издателъ П. Бобчевский.

АДРЕСЪ:

За пари (въ бонове и записи) — до

П. Бобчевский

За писма и ръкописи — до

Редакцията.

РЕДАКЦИЯТА И АДМИНИСТРАЦИЯТА

се помещава въ домъ Бобчевский,

№ 335, сръщу Централната

градска градина.

Редакцията не отговаря за

съдържанието на публикуваните

писма и съобщения.

Неупотребенитъ ръкописи

се връщатъ, ако се платятъ

цѣноукитъ равности.

Печатскитъ тиражи не се

приематъ

Единъ брой 20 ст.

АДМИНИСТРАЦИЯТА

съобщава, че новия агентъ на вѣстника е г-нъ

Парушъ Стояновъ Овчаровъ

отъ градъ Айтосъ, който ще събира стойността на абонаментитъ и ще записва нови абонати. Умоляватъ се всички, получаюци вѣстника, да иматъ къмъ него пълно довѣрие, а приятелитъ — да му и съдѣйствуватъ, гдѣто се яви.

Сега агента пътува изъ Севѣрна България. Той ще издава сръщу полученихъ пари тогчасъ редовни квитанции, подписани отъ Редакторъ-Издателя.

Варна, 23-й Септември 1891 г.

РУДИНИ — ГИРСЪ.

Цѣлата европейска преса обрнхъ вниманието си върху Италиянскитъ политически сцени. Тамъ, въ Монза, Италиянския Кралъ току що се сръщи съ Румънския Кралъ и първия му Министръ г. Флореско, и слѣдъ туй даде аудиенция на Руския Канцлеръ г. Гирса, когото и нагости на своята трпеза. Освѣнъ това Италиянския пръвъ Министръ г. Рудини дойде парочно отъ Римъ за сръща съ Гирса.

Ще се ограничимъ този пътъ да приведемъ само нѣкои мнѣния на европейскитъ вѣстници по това свижданье, макаръ и да се намиратъ тѣ въ пълна дисгармония помежду си и, слѣдователно, въ едно още разбъркано положение.

Френския официозъ „*Le Temps*“ отначало се задоволи да съобща, че свижданьето на Гирса и Рудини има за цѣль само констатираньето на една възможность да се сключи търговскитъ договоръ между Италия и Россия, по инициативата на тѣзи послѣдната; а слѣдъ малко тоя вѣстникъ измѣни, че пътуваньето на Гирса е било само единъ отпущекъ и че по тѣзи причини свижданьето въ Монза е проистичало само отъ изискванията на учтивостта, безъ въобще политически характеръ.

Между това Русскитъ вѣстници, особено „*Новое Врѣмя*“, никакъ не мислятъ тѣй, а намиратъ, че Россия желае едно обилжене съ Италия, че нѣма за цѣль да влияе на възможността за едно Франко-Италиянско прианство и че, най-послѣ, Россия желае да знае поведението на Италия въ случай на нови събития именно въ България. И нѣмскитъ вѣстници, като „*Фридрихсбург*“, „*Политическата Корреспонденция*“, „*Новата Пресса*“ и пръкъ пито допускатъ мисльта за неополитически характеръ на свижданьето въ Монза, а

съобщаватъ съ удоволствие, че въ Виенна и Берлинъ глѣдатъ нѣкакъ благосклонно на него, като на една мирна демонстрация, която се старае да затвърди мирътъ. Нѣщо повече. „*Новата Пресса*“, като вѣрва напълно въ политическия характеръ на това свижданье, не допуша само да е ставало разискванье върху Турско-Русското съглашение по Дарданелския въпросъ, защото, казва тоя вѣстникъ, тоя въпросъ е вече исчерпанъ между великитъ сили и сключитъ на тройния съюзъ въ пълно съгласие.

Отъ друга страна, съвсѣмъ нечаяно излиза новината, че международната Конференция за мирното разрѣшени на политическитъ висящи въпроси въ Европа, за която бѣше се казало по-напрѣдъ, че се отлага за неопредѣлено време, — щѣла била да се събере на урѣченото време въ Римъ и че не е основенъ слухътъ за това отлаганье.

ТУРЦИТЪ СЪДИИ И ЗАСѢДАТЕЛИ У НАСЪ.

Самото заглавие е достатъчно да докара реѣкигѣ мисльта, която желаемъ да прѣдадемъ. Ако има у насъ нѣщо най-неестествено, несолидарно съ законитъ ни, съ една дума, най-противозаконно, то е жестокото нарушение на закона за съдебния езикъ. Който е ходилъ да търси правосъдие въ нашитъ сѣдилища, гдѣто има, било коронни съдии турци, било такива съдии засѣдатели, той знае само каква гаранция има въ правотата на тоя съдъ. Далечъ сме отъ намѣренieto да припишемъ на подобнитъ сѣдилища нѣкаква умислена вреда за правосъдието или за сѣдящитъ се, а, напротивъ, готови сме да признаемъ и въ тѣхъ пълното желание на справедливо рѣшение; но едва ли ще се намѣри поне единъ да каже, че е възможно правъ съдъ, съдъ съ оная свѣщенна задача, която му поставя обществото, законодателя. Далечъ сме тѣй сѣщо отъ намѣренieto и да отрѣчемъ съвсѣмъ основателността на гонимата цѣль съ назначението или избиранieto на съдии отъ каква да е нация, населяюща държавата, но и не можемъ да се съгласимъ, че тѣзи цѣль се постига именно съ такъвъ съставъ въ сѣдилищата, защото да се разяснява сѣщността на разглѣжданого дѣло на съдия, незнающъ езика, отъ неговъ колега въ време на свѣщанье — не е съдъ коллегияленъ, троеличенъ. Въ устната приѣта у насъ съдебна процедура всѣки съдия се увелича отъ доказванитъ обстоятелства различно; на всѣки съдия отдѣлно и съвсѣмъ различно произвеждатъ впечатления известнитъ обстоятелства; всѣки съдия по своето разбиране и свѣсть дава по-силно или по-маловажно значение на известно обстоятелство и, като така, по-вече или по-малко му прави то впечатление, на даже, може би, и никакъ да не привлече вниманието на одного отъ сѣднитъ, а на другитъ да погълне всичкото му внимание и да му послужи като елементъ на убѣждение, твърдъ сѣщствено въ процеса. А известнѣ е, че впечатленията, които си занесе съдията отъ съдебната зала въ свѣщаньелната, сѣ много пѣти върната приежда

на нещастниятъ подсѣдимъ. — Какво, слѣдователно, впечатление у единъ съдия, който не знае езика на устната процедура? Расправя му другарътъ онова, което лично нему е направило впечатление и въ такъвъ случай този незнающъ официалния езикъ съдия или засѣдатель си съставя убѣждение върху процеса *по сръдствено*, чрѣзъ другитъ. Това не прилича и на прѣвежданото отъ драгоманитъ въ сѣщото време и върху всичко, което се говори, защото на незнающия езика съдия се справятъ непрѣменно само нѣкои обстоятелства които сѣ направили впечатление и които при това се прѣдаватъ отъ доволно, гладко лице.

Да се назначаватъ или избиратъ тѣй съдии се допустихъ още отдавна време, въ министерствуваньето на Драганъ Цанкова, съ главна цѣль, да се угоди на подданицитъ турци. Толкова годишната практика обаче трѣбва да убѣди, както турцитъ, тѣй и правителството, че този редъ на сѣдяньето е вредно и никакъ не е полезно и че трѣбва да се унищожи и нареди друго-яче. Нашето мнѣние е, да се постанови отъ Народното Събрание, щото избора на съдебни засѣдатели да пада върху лица, които *знаатъ официалния езикъ*. А коронни съдии, незнаюци официалния езикъ, да не се назначаватъ, пъкъ назначенитъ — да се уволнятъ. Тѣ не могатъ прѣди всичко да напишатъ нищо, нито да извършватъ особенитъ длѣжности, които имъ налага закона.

БЪЛГАРСКО ТЪРГОВСКО ПАРАХОДНО ДРУЖЕСТВО ВЪ ВАРНА

Извѣстно е, че въ наталото на минжлата година въ Варна нѣколко първи търговци взехъ инициативата за съставянето на едно дружество подъ горнѣто название, за да се поддържа съобщение по Черното Море съ български параходи. Ний много пѣти вече сме говорили за спасителната нужда отъ дружества въобще и сега вземаме позволение да хвърлимъ прѣдъ мислящитъ наши читатели, както и въ нашата преса, важния за всѣмъ го въпросъ за съставянето на едно параходно дружество, съ сѣдалище въ гр. Варна.

Най-напрѣдъ да запознаемъ читателитъ съ положението на почнатото тукъ дѣло.

Първото събрание отъ търговци и граждани бѣше избрало една комиссия, която да изработи уставъ за това дружество. Единъ изводъ отъ тоя изработенъ уставъ не ще бѣде излишно да дадемъ на това мѣсто, както и нѣкои сѣщствени мнѣния, послѣдвали отъ Правителството и учредителното това събрание. Ето главнитъ точки на уставътъ:

Чл. 2. Дружеството има сѣдалището си въ гр. Варна, но едно общо събрание отъ акционеритъ може да рѣши да се прѣмѣсти главното управление на Дружеството въ други крайморски града.

Чл. 3. Цѣльта на Дружеството е купуваньето и употребяваньето за морска навигация единъ или по-вече параходи, които да работятъ, за улесняване съобщенията и въобще за спомаганье българската търговия, между Варна — Бургасъ. — Цариградъ и другагъ, гдѣто би се изисквало отъ дружественитъ интереси.

Чл. 5. Дружеството ще трае тридесетъ години отъ дѣна на окончателното му съставянье.

Чл. 6. Основният капитал на дружеството е един милион (1.000.000) лева златни, разделен на пет хиляди (5000) акции, по двесте (200) лева златни една.

Във случай, че дълга на Дружеството се разширява, неговият капитал може да се уголеми по решение на Общо Събрание с издаване на облигации или допълнителни акции.

Чл. 7. Щом се подпише една третя част от акциите и се събере стойността им, Дружеството се счита окончателно съставено и веднага ще се свика Общо Събрание да избере Управителен Съвет и назначи директора (чл. 27 и 28).

Чл. 8. Акциите са поименни и тяхното прехвърляне на друго име става само с одобрение на Управителен Съвет.

Чл. 9. Акционерът може да бъде всеки българин, без разлика на подданство и всеки български подданик, но никой не може да купи повече от петстотин акции.

Чл. 44. Всеки акционер, който притежава три акции, има право за един глас, но никой не може да има повече от десет гласа за себе си и десет други по пълномощие, колкото и да е числото на неговите акции и на доверителите му.

Чл. 52. Ако в течение на една година от утвърдението на Устава, Дружеството не се състави, то всеки акционер може да си изтегли от Банката внесената сума, наедно с лихвите, по решение от Общото Събрание на акционерите.

Освѣтъ това Комиссията, като представила тоя си проект на Правителството, дала е между другите и следующето мнение:

„Да се уведоми комиссията, да ли би могло Дружеството да расчитва на едно редовно, отпущано всяка година до третието на Дружеството, държавно пособие, което поне да гарантира една сравнително най-умѣрена лихва, напр. 6% от първоначалния капитал един милион (1.000.000) лева на Дружеството, разбира се, като това пособие би се допълняло с добавъчна сума срѣщу услугите, които би вършило Дружеството на държавата (прѣнасянето пощата от Цариградъ и Бургазъ, поддържането на опредѣлено и редовно съобщение между пристанищата: Балчикъ, Варна, Бургазъ, Цариградъ и обратно), и за загубите, които би прѣтрѣпявало Дружеството от една случайна конкуренция, имѣюща за цѣль да съсипе послѣдното.

По желанието на Министерството на Финансите, Комиссията е обяснила и това:

1) Според скромното мнение на Комиссията, Дружеството трѣбва да има въ началото два голѣми парахода, каквито сж „Argo“ и „Thetis“ на Австро-Унгарското Дружество „Lloyd“.

2) За да се види, каква величина и въѣстимост ще иматъ тия параходи от Дружеството „Lloyd“, които плуватъ по Черно море, въ този списъкъ сж изложени и параходите „Argo“ и „Thetis“, които комиссията взема за типъ.

3) Параходите на Дружеството да бждатъ отъ най-новата система и да взематъ въ часть най-малко 10—12 мили пѣтъ.

4) Параходите отъ начало да поддържатъ редовно съобщение и между пристанищата: Варна, Бургазъ, Цариградъ и обратно два пѣти въ недѣлята. По-късно, когато се усили Дружеството, параходите да поддържатъ редовно съобщение и между други пристанища по Черно море и Дунава.

5) Ако срѣдствата на Дружеството позволятъ, то Комиссията е на мнение да се купятъ и два малки параходи, отъ които едина да поддържа съобщение между Българските крайбрежни градове: Варна, Балчикъ, Каварна и обратно, а другия — между Бургазъ, Ахпелю, Месемврия, Сизополи и обратно.

(Край въ слѣд. No)

Разни

ВЪТРЕШНИ

— Бѣхме споменѣли, че въ Силистренскитѣ села има 16 евреи и запитвахме, да ли се земледѣлци или търговци, защото не сме чували у насъ, въ България, да има земледѣлци евреи, при всичко че има пълна свобода за имуществени и лични права у насъ за тяхъ, на общо основание. Почти въ сѣщото врѣме в. „Свобода“ е дала мѣсто на една статия „по еврейския въпросъ“, въ която се искава европейското общественно мнение върху еврейтѣ, като опасенъ елементъ и свършва съ следующето мнение:

„За наше добро щастие Провидението е избавило България отъ този опасенъ елементъ. Ний се интересуваме прочее, малко въ въпросътъ, сравнително другитѣ господства. Въ България еврейското население е малко, а при това и незначително и съвсѣмъ друго, тъй като нѣма измѣжду напѣтѣ евреи сѣрѣдоточени голѣми богатства, съ исклучение на София гдѣто еврейския елементъ е по-богатъ, и на всѣкъждѣ другѣ по българскитѣ градове, тамъ гдѣто ги има. Еврейтѣ сж повечето еснафи хора, главната цѣль на които е печенежа. И такива, каквито сж за сега, тѣ не сж опасни; напротивъ, въ нѣкои мѣста тѣ се дори и необходими за мѣстното стопанство—даване. По-

опасни изглѣждатъ, или по-право ще изглѣждатъ, ония отъ напѣтѣ евреи, които обикалятъ селата, а още повече ония, които сж установени да живѣятъ и търгуватъ въ селата. Редки сж наистина още случитѣ на оплакване, но все ще бжде добръ, ако можемъ да се възвърнемъ на турския режимъ, при който нѣмаше обичай да живѣятъ еврейтѣ по селата...“

Мислимъ, правителството трѣбва да обърне внимание на това мнение и да ограничи съ свои мѣрки заселването на евреи изъ селата ни. Разбира се, нѣмаме нищо противъ образованитѣ наши евреи, които съзаватъ дългѣтъ къмъ близкитѣ си и отечеството си, но и не трѣбва да глѣдаме равнодушно на всичкитѣ тия безбожни експлоатации, било отъ евреи, било отъ цинцари, каквито сж се натъкмили по шосетата и села.

— В. „Пловдивъ“ разглѣжда въпросътъ, да ли ще бжде добръ да присѣтствуватъ български студенти въ бждѣщия студентски конгресъ въ Атина, и заключава, че или да се пратятъ хора, които по достойно да се прѣдставяватъ въ събранието, или никакъ да не се пратятъ. Ний казахме на грѣмето, (бр. 16), че да се пратятъ студенти въ Атина е повече отъ неоправданъ расходъ, като се взема прѣдъ видъ, че въ такива събори тѣ прокарватъ и поддържатъ международна вражда, вмѣсто да помогнатъ на стрѣмленieto за създаване балканска конфедерация; пѣкъ да се пратятъ по-достойни хора, т. е. професори, ще бжде недостойно, защото тѣ не могатъ да бждатъ въ състояние да отнематъ враждебното направление на другитѣ студенти, а ще прѣтрѣпятъ още по-чувствително отравената къмъ българина яровия. Кждѣ вижда ползата нашия събратъ отъ тия събрания, ний не разбираме, но съвѣтваме правителството да лиши българския народъ отъ такива ползи и нека суммата за това прѣдставление, макаръ малка, остане въ хазната безъ полза.

— Прѣдложи да се открие втората сесия на Народното Събрание. По тоя случай, считаме за умѣстно да поканимъ правителството или канцелярията на Събранието, да открие, както въ по-минѣлитѣ години, една агенция, напр. като „Трибуна“, която да съобщава ежедневно дѣлата на Събранието. Въ България, още и въ една малка държава, живѣемъ, а за да се научимъ какво върши Събранието, това върховно народно учрѣждение, трѣбва да чакаме въ повечето градове по една седмица! Вѣрваме, че и редакциите на всички други наши вѣстници ще признажатъ тази нужда. Добръ е извѣстно, че българскитѣ вѣстници не могатъ да располагатъ съ капиталъ за поддържане на кореспонденти, още повече и по телеграфъ, а да се съобщава дѣятелността на Събранието 6 врѣме на населението никакъ не е маловажно.

— Споредъ насъ тѣзи мѣрка, т. е. турѣне наркъ на хлѣба и пр., е отживѣла своя вѣкъ. Хлѣбътъ е прѣдметъ отъ първа необходимостъ и отъ най-голѣма потребностъ за всички безъ разлика; слѣдователно, неговото приготвяне може да прѣдизвика всѣкога най-голѣма конкуренция. И тѣ е, която опрѣдѣля цѣната. Така свършва в. „Свобода“, като съобщава станѣлия въ нашия градъ „доста едъръ скандалецъ“ съ хлѣбѣтъ.

Това „споредъ насъ“ е, пѣкъ споредъ насъ, май кжсо. Питаме „Свобода“: като се събератъ всички хлѣбари и се съгласятъ на нѣкаква своеволна цѣна (както вече станъ тука — nota bene), какво става съ тази слава дума „конкуренция“, когато хлѣба е „най-голѣма необходимостъ“ и трѣбва да се купува? Отживѣла-неотживѣла—за насъ едва се родила тѣзи мѣрка, защото другѣ хората правятъ дружества за благородни дѣла и подвизи, а по насъ пѣкъ по нѣкози за да си напѣнемъ джеба по-добрь... Хлѣбаритѣ не сж хора съ съзнание на гражданския дългъ.

— Една нова интересна книга се появи тия дни въ книжовния свѣтъ. Г-нъ Г. Д. Шекерджиевъ отъ Казанлъкъ издалъ „Календаръ за търговията, индустрията и чиновничеството въ Северна и Южна България“. Ний ще кажемъ нѣкоя дума въ отдѣла „Книжнина“ по-пространно на врѣмето му, но тукъ ще споменемъ само, че настоящата книга служи за много легка справка по търговията и индустрията изъ градоветѣ на Княжеството и, слѣдователно, е отъ голѣма полза за търговцитѣ ни. Прѣпоръчваме ж. Адресъ: Георги М. Качаковъ въ Казанлъкъ. Подвързана 3 л. 50 ст., а неподвързана 3 лева. Освѣтъ това, всеки търговецъ, занаятчия и прч. може да дава адресътъ си на редакцията срѣщу една заплата, за поставяне въ опрѣдѣлено мѣсто въ календаря. Книгата излѣзла по отдѣлно на Френски и Български. Френския Календаръ е опрѣдѣленъ за странство. Идущата година къмъ м. Февруарий г. Шекерджиевъ щѣлъ да издаде допълнение къмъ „Годишника“ си (Календаря) и приема да помѣсти всички нови адреси и обявления, които му се пратятъ. Въ Календаря сж помѣстени тѣи сжщо и всичкитѣ лица, които сж началници на по-главитѣ учрѣждения въ всичкитѣ окрѣжии и околнѣски градове.

— Четемъ въ в. „Балканска Зора“

„Пипитъ ни отъ Ахпелю, че тамониния околнѣски началникъ г. Ангелидисъ (грѣкъ) който напоследѣкъ билъ прѣмѣстенъ въ Варна билъ задържалъ у себе си 6000 лева правителствени пари отъ даждията, внесени отъ Даутлийския кметъ, безъ да ги прѣдаде при замѣняването си на секретаря си, който приелъ и дѣлата на околнѣското управление и че ако да не билъ донесълъ за това рѣшителенъ телеграфически на-

окрѣжний управителъ, вслѣдствие на несъгласието на кочевника Ангелидисъ (братъ на Началника) да приеме други 6000 лева отъ сѣщия кметъ срѣщу даждията отъ тая година, а настоявалъ да се прихважатъ за ония отъ минѣлитѣ години, срѣщу които били внесени въпроснитѣ 300 наполеона задържани отъ Началника Ангелидисъ, работата щѣла била да вземе по сериозенъ характеръ.

„Окрѣжний управителъ веднага испратилъ секретаря си, да изслѣдва работата, и приятелитѣ на началника Ангелидисъ събрали липсващитѣ пари и ги внесли и по този начинъ въпроса билъ свършенъ, безъ други послѣдствия.

* „Дописката добавя, че населението отъ цѣлата околия било твърдѣ много благодарно и задоволено отъ прѣмѣстванieto на окол. Началникъ Ангелидисъ, противъ когото имало страшни недоволства и оплаквания.

„Махването или поне прѣмѣстванieto и на брату—окол. кочевникъ Елисей Ангелидисъ, щѣло да възрадва още по-вече това население, особено българското,—свършва дописката.“

Ний прѣдаваме тѣзи подробности за тукашенъ чиновникъ съ запазване всички права.

— Излѣзълъ е Указъ за свикването на Народното Събрание на 15-й того.

ВЪНШНИ

Отъ Балканската агенция.

— Ромѣнския Кралъ е дошълъ отъ Паланза въ Сигмарингенъ.

— Италиинския Кралъ приелъ въ Монза Руския Канцлеръ Гирсъ на дългъ разговоръ. Послѣ това Гирсъ е билъ поканиенъ на обѣдъ.

— Султанътъ е заповѣдалъ свиренето на „Марселезата“, която до сега е била запрѣтена въ Турция.

— Лордъ Салисбери констатира, че въ отговора на Турската нота, даденъ отъ Английския посланикъ въ Цариградъ, се казвало, че всѣка привидѣгия, допустѣната на коя да е държава, е еднаква и за Англия.

— Ромѣнския Министръ въ Римъ, Жанъ Вакереско, е уволненъ.

— 7-й того. Срѣбската Скупщина е свикана на 1-й Ноемврий.

— Гирсъ ще отиде на скоро въ Висбаденъ, гдѣ то нѣколко седмици ще прави сани.

— При Руанъ (Франция) пѣтническия и търговския тренове сж срѣщѣли. Много лица ранени, единъ кондукторъ опасно раненъ; двѣ машини и много завожи сж развали.

— 8-й того. Въ Бѣградъ, въ менажъ а. в. врѣме на прѣдставлението спочи, режисюрътъ е билъ раскъсанъ отъ единъ тигръ.

— Експресъ-трена, който идѣлъ отъ Бреслау е излѣзълъ отъ линията при Колфуртъ. 5 пассажира убити и много ранени.

— Германския Императоръ ще направи идущето лѣто официално посѣщение въ Англия.

— Руския Царъ, споредъ руски източници щѣлъ да посѣти Берлинъ въ края на м. Октомврий а споредъ Дански източници, щѣлъ да посѣти на скоро.

— 9-й того. Гирсъ отива въ Парисъ за да види сина си — секретаръ въ посолството.

— 10-й того. Екскый Архиепископъ се дава на поправителенъ сждъ за неуважение циркуляра на Министра, съ който се запрѣщаваше пращането по клоници въ Римъ.

МѢСТНИ

— „Варненский Общинский Вѣстникъ“ бѣше съобщилъ едно врѣме рѣшението на Съвѣта, да се направи планъ на единъ приморскый паркъ. Сега се учимъ, че г-нъ Мартинъ архитектъ-пейзажистъ на Негово Царско Височество Княза, е приготвилъ вече тоя планъ и въ идущитѣ Сжбота и Недѣля (12-й и 13-й текущий) ще бжде изложенъ въ Градско-Общинската Библиотека за публикация. Тоя планъ съдържа бждѣщия градски хотелъ край морето, морскитѣ бани, павильонъ за музика и грилажитѣ на паркътъ. Разглѣждането на картинитѣ на тоя планъ щѣло да бжде достъпно всѣкому въ спомѣнитѣ дни.

— Варненский Окр. Управителъ, г. Драсовъ, е завършилъ отъ отпускъ и заелъ поста си.

— Хлѣбътъ въ града продължава да се достѣпя отъ Кметството. Мислимъ, това послѣдното длѣжно да съобщава чрѣзъ органътъ си приходъ расхода по тая непрѣвидѣна операция, за освѣтъние на гражданитѣ.

— Всички първоначални училища, забавачни и 4 долни классове отъ гимназията сж затворени и причина на скарлатината.

— Новия тукашен Окол. Началникъ, г. Ангелидисъ, е дошълъ и заемъ длъжността си.

— Въ гр. Каварна (Балчикско) сж докарали г-да Младенъ Димитровъ и Георги Димитровъ една английска машина за влачене вълна. Като имаме прѣдъ видъ, че тукашния край искарга най-много вълна, похваляваме инициативата за по-доброто ѝ уреждане.

— Пишжтъ ни отъ града, че общитѣ бани не се държали никакъ чисто, а особно женскитѣ отдѣления, и ни молятъ да запитаме, не е ли възможно да ставатъ по често ревизии отъ когото се слѣдва и да се бди по строго за тѣхната чистота?

— Градското кметство издава, поради върлушката въ града болѣсть „скарлатина“, приказъ, въ който обширно се разправятъ на гражданитѣ прѣдпавителнитѣ мѣрки, като заповѣдва и да си чистятъ двороветѣ, а между тога, градскитѣ метачи и кола за боклукъ по цѣли седмици се не явяватъ въ нѣкои части на града да присержатъ боклука, който гражданитѣ сж изхвърлили изъ двороветѣ си на пята.

Ний сме говорили върху това и другъ път, но, види се, не се е обърнало внимание, като че го съобщавахме за удоволствие или нароченъ укоръ! . .

— Обръщаме вниманието на г. Началника на тукашната Т. П. Станция върху телеграмнитѣ отъ agence Balcannique. Гдѣ е грѣшката: да ли въ самата агенция или въ приемаването на телеграмнитѣ — не знаемъ, но, *всичко сже на френски се разбираме съ агенцията*, тия телеграми не могатъ да се четатъ, нито пъкъ думитѣ се пишжтъ правилно. Оставяме нуждата отъ глаголи (сукни, точки, запетай и пр.), които за чудо се сѣшатъ само дукъ-тамъ. Когато кора, която сж живѣли и учили въ Франция, не могатъ да ги прочетатъ и разбератъ, какво остава на славяна, който е училъ френски у насъ-си?

— Отъ с. Гесеръжъ писжтъ, да поискимъ г-га учителниця Испиритъ да мѣкне условията тѣзи година учителъ Грънчарова, бившия горски старши стражаръ и неграмотенъ човѣкъ, защото не принадлежало друго, освѣтъ гдѣ да и учителство въ дѣло.

Съобщаваме тѣзи молба, като намираме дѣжжането на такъвъ учителъ за рѣдно.

— Макарь и да има вече доста писано по скарлатината изъ вѣстникитѣ, ний даваме мѣсто на статията на г. Д-ръ Георгиевичъ, защото се касае върху най-сжщественната страна — заразяването. По тоя случай считаме за длъжностъ да направимъ и нѣкои бѣлжжки за знание отъ обществото:

По скарлатината излъже единъ приказъ отъ г. Кмета ни отъ 16-й Септемврий, въ който слѣдъ нѣкои куръези, се заповѣдва, да се затворятъ забавачницитѣ въ града! Приказътъ е прѣдизвикъ отъ донесѣнето на „Господина Градскитъ лѣкаръ“ че въ града „и до сега продължаватъ да върлушатъ между малолѣтраснитѣ дѣца нѣкои отъ епидемическитѣ болѣсти като скарлатина и други“. Чудно, какъ тѣй Кметството не е изискало, на и градскитъ лѣкаръ не е далъ пълно съобщение върху тая дума „други“, та да се пазн обществото при сипитомитѣ имъ? Но друго нѣщо: извѣстни сме, че тѣзи епидемия по дѣцата — скарлатината — се е появила още прѣвъ Марта мѣсеца, но до сега градскитъ лѣкаръ не е намѣрилъ за нужно да вземе мѣрки! Само като видѣлъ, че „и до сега продължава тя“, прѣпоржчалъ *улни* мѣрки! 6 мѣсеца чакалъ нѣшия градскитъ лѣкаръ! Струва ни се, трѣбвахъ по-малко приказки, оплаквания отъ работа и лични интриги, и повече внимание върху здравенето на гражданитѣ, които плащатъ именно за туй. Защо още отъ самото начало не се взехж мѣрки за прѣкръщаване скарлатината въ зародиша ѝ, ами чакъ сега, когато умрѣхж вече стотина дѣца? Немъ доктор (не разбираме автора на статията въ този брой, защото той само прѣди една—двѣ седмици е приелъ да бжде и градскитъ, а има още двама градскитъ лѣкари, начело съ г-на Д-ръ Желѣзкова) е чакалъ да се прѣкрати самъ скарлатината, и само защото тя „и до сега продължавала“ се е распоредилъ да се прѣслѣдва? Не е ли всичко бавяне за туй, че *еди кой* е констатираъ най-напрѣдъ сжществуването ѝ, а не „азъ“? Не сж добри работи!

ПО НАШИТѢ ИЗЛОЖЕНИЯ.

И тѣй, до година въ Пловдивъ ще стане изложение. Относително това, какво и какъ ще се излага, узнаваме отъ нарочно издадената за тѣзи цѣль программа. Но да ли тѣзи программа е распространена тѣй, щото и въ най-затѣнтенитѣ кошета да се знае? Да ли има распореджане отъ дѣто трѣбва, да се даде най-голъма гласностъ на този въпросъ — въпросътъ за изложенията, та мало и голѣмо изъ България да запрѣказва за тѣхъ? Кой знае, може и да има распореджания; но пишущия тѣзи редове не е ималъ удоволствие да чуе отъ нѣкой еснафия-човѣкъ, отъ нѣкой търговецъ, на дори и отъ нѣкой чиновникъ нѣщо по прѣдстоитѣ изложения. Тѣзи,

които Господъ ги е наградилъ съ дарбата за говорене, нѣма да сторжтъ злѣ, ако покрай другитѣ разговори споменуватъ по нѣщо и за изложенията; по този начинъ тѣ ще накаратъ приятелитѣ си, другаритѣ си, познатитѣ си — обществото да се заинтересува, да запрѣказва за изложенията. До сега владѣе по този въпросъ такава тишина, толкова малко интересува населението тѣзи работа, като че прѣдстои не да става изложение въ Пловдивъ, ами да се заколи едно теле въ Мексико.

Нашъя народъ е народъ *ориенталски* още; бившиятъ наши челмносни госпождари бѣхж много дѣлбско пуснжли у насъ корени на невѣжеството, отъ което нѣма скоро да се избавимъ. У просвѣщенитѣ народи и фойтонджинитѣ си купуватъ вѣстници и четжтъ, а пъкъ у насъ Но утѣшаваме се съ това, че сме били младъ народъ. Нека бжде, найсетѣ, така; но не трѣбва вѣчно да мислимъ, че сме младъ народъ, защото годинкитѣ текжтъ неустѣно И тѣй, сега за сега нашия народъ е отъ тѣй наръченитѣ *ориенталски*; той не е навикнжлъ да чете вѣстници, обявления, програми, па дори и фермани. Затова, за да се разгласи навсѣкждѣ, че *до година ще стане изложение въ Пловдивъ*, трѣбва незабавно да се издадѣтъ въ всѣки единъ окръгъ окръжни: отъ управителъ до околийскитѣ началници и всичкитѣ кметове въ окръжието; отъ училищнитѣ инспектори до всичкитѣ народни учители, отъ архиерейскитѣ намѣстници до всичкитѣ свещеници въ окръжието и пр. Съ тѣзи окръжни трѣбва да се прѣдпише на околийскитѣ началници, кметоветѣ, народнитѣ учители, свещеницитѣ, кой както може, да уѣдомява населението за прѣдстоитѣ изложения въ Пловдивъ и Руссе, като се постарае да расправи добръ грамадната полза въ икономическо-промишленно отношение за страната ни отъ подобни изложения.

Азъ прѣдлагамъ този начинъ за примѣръ, но може да се устрои и другъ, — то не е толкова важно. Важното е, *да е извѣстено всичкото население за прѣдстоитѣ изложения и да е наздорово убѣдено въ ползата отъ тѣхъ*. Тѣзи е цѣльта на тѣзи ми нѣколко реда.

И. И.

НѢКОЛКО ДУМИ ВЪРХУ СКАРЛАТИНАТА.

Въ градътъ ни върлува отъ нѣколко рѣме епидемическа болѣсть, скарлатина. Тукъ не е мѣстото да се описнатъ разнитѣ симптоми на болѣстьта и азъ ще се задоволиж да кажѣ нѣколко думи само върху заразителността на скарлатината и мѣрцитѣ, които трѣбва да се зематъ противъ распространението ѝ.

Скарлатината е болѣсть, която се явява подъ разни форми; нѣкога тя бива толкова слаба, щото едва ли заслужа името на болѣсть. Азъ вървамъ, че много дѣца прѣкарватъ скарлатината безъ родителитѣ имъ да се съмѣватъ ни най-малко, че това е скарлатина, и дѣйствително много пжти скарлатината се показва въ едно малко заболяване на гърлото безъ никаква червенина по тѣлото; на това заболяване на гърлото родителитѣ не обрънатъ внимание и виждатъ слѣдъ двѣ или три недѣли се появило нѣкакво усложнение, като подуване на тѣлото, на примѣръ, и само тогава родителитѣ считатъ за нужно да прибѣгнатъ къмъ лѣкарска помощъ. Затова при епидемията, която върлува сега, на най-малкото заболяване на гърлото трѣбва да се обръща внимание и се прибѣгва къмъ лѣкарска помощъ, защото това незначително гърлоболне може да бжде скарлатина.

Скарлатината върлува най-вече между дѣца отъ *при до десетъ* годишна възраст; тя е рѣдкостъ между дѣца по-малки отъ двѣ години.

Болѣстьта е заразителна въ всичкитѣ си периоди, но най-вече въ врѣме на лупението на кожата. Заразителността на лупенитѣ трае дълго врѣме, повече отъ три мѣсеца. Докторъ Дали разказва, че едно дѣте е заразило сестра си, слѣдъ като е било изоллирано пѣли седемъ недѣли.

Когато бѣхъ въ Парижската болница за дѣца, Докторъ Оливие ми разказваше, че една млада Англичанка въ Лондонъ болѣдувала отъ скарлатина. Слѣдъ петъ недѣли болѣдуване тя писала на една своя приятелка въ Америка и съвѣрила писмото си съ слѣдующитѣ думи: „Азъ имажъ скарлатина и за до-

казателство насипвамъ писмото си съ прахътъ отъ лупенията на кожата си“. Така и направила. Приятелката ѝ, като получила писмото, слѣдъ нѣколко дни заболѣла отъ скарлатина. Този расказъ и много други медицински наблюдения доказватъ не само заразителността на лупенията, но и дългата трайностъ на тѣхната заразителностъ. Лупенитѣ отъ кожата прѣбобържжти въ прахъ се разнасятъ чрѣвъ въздуха по разнитѣ прѣдмѣти, които се намиратъ въ стаята, като столоче, маси, лѣгла, постилки, завивки, шалове, пияно и други, и тѣзи прѣдмѣти ставатъ косвенни заразители; това е причината дѣто здрави лица, които сж стоели въ стаята на болни отъ скарлатина прѣнасятъ скарлатината другадѣ, защото прахътъ отъ лупенията се е набилъ въ тѣхнитѣ дрѣхѣ. Стаи и лѣгла, опразнени отъ три мѣсеца, сж произвели нови заразявания. Скарлатината е най-опасна по своитѣ усложнения, като подуване на тѣлото, заушници и др.; студѣтъ и влагата сж главнитѣ причини на тѣзи усложнения, затова родителитѣ трѣбва да обличатъ дѣцата си и ги пазѣтъ отъ влага. Сгруппирането на дѣцата въ здания съ лоша хигиена най-много способствува за распространение на скарлатината. Затова най-доброто срѣдство е да се затворѣтъ всички заставничии и подобни завѣдения, които се посѣщаватъ отъ дѣца, по-малки отъ десетъ години, защото, както казахъ и по-горѣ, тѣзи е възрастта, която скарлатината избира и между която тя прави най-много жертви.

Когато има въ едно семейство дѣте болно отъ скарлатина, най-доброто срѣдство за прѣдпазване другитѣ отъ зараза е строгото изолиране (удединение) на болното дѣте, не само прѣвъ периода на болѣстьта, но и нѣколко недѣли слѣдъ съвършенното оздравяване на дѣтето. Разумѣва се, че такова изолиране не може да се приложи на практика въ градътъ ни, дѣто едно пѣло семейство живѣе въ една само стая, каѣто често сѣмъ сѣшмалъ въ частната си практика.

Прѣли да сѣтрѣжж, считамъ за нужно да покажѣ на нѣколко срѣдства за дезинфектирането, най-икономически и лесно приложими, на статитѣ и други прѣдмѣти, които сж служили на лица болни отъ скарлатина.

За дезинфектиране на статитѣ най-доброто срѣдство е да се напуше стаята съ тяфъ въ количество съобразно съ голѣмината на стаята: 25 или 30 килограма тяфъ да се изгори върху едно пространство отъ единъ кубически метръ; дюшемето ѝ-стѣнитѣ да се измижтъ добръ съ карболова вода въ растворъ отъ $\frac{1}{100}$; въ чаната или тасѣтъ, въ който болниятъ храни, да се налива тѣй сжщо карболова вода.

Колкото за дрѣхитѣ, чаршафи, възглавници и други подобни, най-доброто срѣдство на дезинфектиране е *парата*; при нѣманието на парни машини бовадата на тѣзи вещи е по-лесно приложима.

Д-ръ Г. С. Георгиевичъ.

Варна, 2 Октомврий 1891.

КНИЖНИНА

„Свѣтлина“, *мѣсечно иллюстрировано списание*. Година първа. Книжка I—VIII. Годишна цѣна 15 лева, а за ученици 12 лева. Редакторъ *Йорданъ Михайловъ*. Книгопечатница на Янко С. Ковачевъ въ София. 1891 г.

Иллюстрираното списание „Свѣтлина“, както по съдържание, тѣй сжщо и по вънжашностъ, е единственното въ България. Но, освѣнъ дѣто че е единствено, ний смѣло можемъ да се гордѣемъ съ това списание особенно ако редакторитѣ му го обрѣне на чиста иллюстрация, каквито сж „L'illustration“, „Über sand und meer“, „Всемирная Иллюстрация“ и др. Ний мислимъ, че тогава още съ по-голъмо нетърпение ще се очаква денѣтъ на неговото появяване. Желаетъ пълна сполука въ мжжното, но похвално прѣдприятие на г-на Михайлова, редактора на списанието, и се надѣваме, че той ще вземе въ внимание нашата бѣлжжка.

„Критика“, *мѣсечно списание*. Година първа. Книжки I—VIII. Годишна цѣна 5 лева прѣдплатени. Редакторъ Д-ръ К. Кръстевъ. Издание и печатъ на Д. В. Манчовъ. Пловдивъ. 1891 г.

Программата на тоя критически листъ е да запознава публиката съ по-виднитѣ, нови или стари, литературни явления въ България, като посочва безпристрастно всичко добро, полезно и прѣкрасно, и като не прѣмѣлжава нищо вѣдно, безполезно, ниско и безграмотно въ нашата литература, абсолютно независимо отъ лицето на което принадлежи. Задачата е колкото свѣщенна толкова и трудна. . . .

Горнитѣ думи сѣщаваме въ първата книжка на списанието „Критика“; тѣ ни запознаватъ съ программата му. Отъ тѣхъ се вижда, че г-нъ Кръстевъ се

е заловилъ наздраво да се бори съ невѣжеството у насъ, което, за голѣма жалостъ, иска да пуца корени и, по този начинъ, да всели мракъ навсѣкѣждѣ изъ многострадална България. Благородна, възвишена, похвална мисль! Бичуване иска, съипване иска този умразенъ роякъ невѣжественни драскачи, що се е опълчилъ противъ всичко „добро, полезно и прѣкрасно“. Въ огъня всичко „връдно, безполезно, ниско и безграмотно“! Отъ сѣ сърдцѣ пожелаваме сила и търпение на тогава, който е възстанѣлъ противъ невѣжеството, и да му помогне Богъ да излѣзе пълнѣ побѣдителъ!

„Сама-Китка“, отборъ стихотворения. Първий и вторий стъркъ. Прѣдлага Т. Н. Шишковъ. Собствено издание. Варна Печатница Л. Нитче. 1891 г.

Статията на г-на Д-ръ И. Д. Шишмановъ „Нашитѣ ветерани“, въ „Денница“, ще е подѣйствувала на старитѣ наши дѣтели; ще благодаримъ Бога, ако поне на половината отъ тѣхъ е подѣйствувала тя. Г-нъ Т. Н. Шишковъ е единъ отъ най-старитѣ учители въ България. Той е работилъ на врѣмето си, колкото е можалъ. Дай, Боже, повече такива трудолюбиви хора на България, защото сегашнитѣ наши млади ги е обгърналъ единъ баснословенъ мързель.

Г-нъ Т. Н. Шишковъ, каквото се вижда, е поразорилъ книжбѣта си. Резултатътъ на това разравяне е „Сама-Китка“, отборъ стихотворения, писани прѣзъ единъ периодъ отъ 40 години, отъ 1851 г. до 1891 г. Но ако рече г-нъ Шишковъ да разрови по-надълбоко, увѣрени сме, че ще извади безцѣнни работи. Той ще извади сигурно материали по възраждането на нашия народъ, отъ който взе да се осѣща такава голѣма нужда. И смѣемъ да се надѣваме, че той ще разрови по-надълбоко книжбѣта си, а нѣма да се ограничи само съ „Сама-Китка“, която съдържа нѣкои доста сполучливо написани дѣтски стихотворения.

И. Прѣглѣдовъ.

Варна, 1-й Октомврий 1891 г.

Получени сж въ редакцията слѣдующитѣ нови книги и списания:

1) „Младина“, научно-забавителенъ вѣстникъ, съ картини за младежитѣ отъ двата пола. Редактира и издава дружеството „Отецъ Писей“ въ Казанлъкъ. год. I книжка 1. Годишна цѣна 2 лева. Шуменъ. Печатница „Искра“. 1891 год.

2) „Календаръ“ на търговията, индустрията и чиновничеството на Сѣверна и Южна България (издание на Български и Френски). Първа година—първо издание 1891—1892. Редакторъ Стопанинъ Г. Д. Шекерджиевъ въ Казанлъкъ. Намира се за продажъ у Георги М. Качаковъ въ Казанлъкъ. Търново. Скоро-печатницата на Х. Т. Фъртуновъ. 1891 год. Цѣна: неподвързанъ 3 лева, а подвързанъ 3 л. 50 ст.

3) „Дума“, литературно-научно-общественно мѣсечно списание. Издание на Н. Ф. Чипевъ. Пловдивъ-София. Дружествена печатница „Единство“. 1891 г. Цѣна: за година 7 лева, за 6 мѣсеца 4 лева. Съдържание: I Червената Кула (исторически силуети); II Въ буря, стихотворение; III Братията Сърби (по лични наблюдения); IV Егъръ, стихотворение; V Една солдатска вечеринка, разказъ; VI Мисли за физическото възпитание въ нашитѣ първоначални училища; VII Мих. Юриевичъ Лермонтовъ (биографически очеркъ); VIII Чорбаджийско поучение, стихотворение; IX Кри-тика, разни и прѣ.

Мисли и изрѣчения

Незнанието е три вида: а) да не знаеш нищо; б) да знаешъ злѣ туй, што знаешъ и в) да знаешъ друго нѣщо, а не онуй, което трѣбва да знаешъ.

Колкото и много да знаешъ, пакъ трѣбва да мислишъ, че малко знаешъ: „азъ само толкозъ знамъ, че нищо не знамъ“.

* *

Срѣдството да четешъ въ душата на нѣкого е: да внимаваши какъ приема той хвалбитѣ що му отдаваши.

Отблзването на хвалбитѣ е желание за двойно въздигане.

* *

Подиграванията могатъ да бждатъ простени, само ако не се отнасятъ до убѣжденията въ сѣроисповѣданieto, до естественитѣ недостатъци и погрѣшки, до честта, до достоинството и до умрѣлитѣ.

Да се присмивашъ на злочести и стари, значи да наливаши вода въ лѣблото си.

Повечето отъ женитѣ плачѣтъ на гробоветѣ на любимитѣ си, не защото сж ги обичали, а за да покажѣтъ, че умѣятъ да любѣтъ.

СМѢСЬ

Какъ живѣе китайски царь. Ето, споредъ единъ Пекински листъ, нѣкои подробности за живота на Китайски Императоръ:

Лѣтъ и зимѣ, царя на Китай става рано часа по три. Испива една чаша млѣко и влиза въ единъ отъ храмовитѣ си да се кланя.

Сетивъ прочита депешитѣ на висшитѣ си чиновници, които сж длѣжни да му пращатъ направо до-клади.

Часа на седемъ сутрѣнта царя закусува. Послѣ приема министритѣ си, съ които разисква върху държавнитѣ дѣла.

Часа на 11 се прибира въ харема си, или се расхожда въ градина.

Между 2 и 3 обѣдва, слѣдъ което се оттегля въ стаитѣ си, гдѣто чете и пише до захождане на слънцето, когато си лѣга.

На всѣки три години, дѣщеритѣ на висшитѣ областни губернатори (окръжни управители) се свикватъ въ Пекингъ, и царя си избира отъ тѣхъ които му сж харесватъ най много. Въ харема си той („царя на слънцето“) има всѣкога повечъ отъ 1500 жени, но само двѣ отъ тѣхъ сж царици.

Една отъ царицитѣ живѣе въ дѣсното крило на двореца, а другата въ лѣвото; едната се казва „источна царица“, а другата „западна царица.“ Но по чинъ по горѣ отъ двѣтъ стои „царицата-майка“, която се почита почти толкози, колкото самъ царя (сжщо както въ Турция валиде-султанъ.)

ВАРНЕНСКО ОКРЪЖНО УПРАВЛЕНИЕ.

ОБЯВЛЕНИЕ

М. 2856.

Варненското Окр. Управление, Отдѣление Финансово, има честъ да обяви за всеобщо знание на интересующитѣ ся, че на 28, 29, 30 и 31 идущий Октомврий мѣсець въ помѣщенieto на Варненската Окрѣжна Постоянна Комиссия, ще се произведе търгъ съ явна конкуренция, за отдаването нодъ наемъ на единъ периодъ, за 1 и 3 години слѣдующитѣ правителствени доходи и имоти:

I. Риболовството.

а) Риболовството при Варненското морско крайбрѣжие;

б) Риболовството и бранието трѣстъ и папуръ въ Гебедженското Езеро.

Риболовството въ поменатото крайбрѣжие ще се огдаде за 3 години отъ 1-й Януарий 1892 год. до 31-й Декемврий 1894 година. Риботовството и бранието трѣстъ и папуръ въ Гебедженското Езеро за една година отъ 1-й Януарий до 31-й Декемврий 1892 год. Търга на които ще се произведе на 28-й идущий, а переторжка — на 29-й сжщий.

II. Правителствени имоти:

а) Кахвенето до карантинното Управление Варна;

б) Кахвенето до Скеле-Капусу, и

в) Хана на Чамурлу — гечитѣ мѣжду Варненски и Балчикски пѣтъ.

г) Бюфета при Варненската Гара.

д) Праздно мѣсто за барака при Двореца Сандрово. Тѣзи послѣднитѣ имоти ще се отдаватъ отъ 1-й Януарий идущата 1892 г. до 31 Декемврий сжщата година, на които търга ще се произведе на 30 Октомврий т. г. и переторжка на 31 сжщий мѣсець.

Залогъ за взимане участие по търга сж изисква:

1) за риболовството при Варненското крайбрежие 810 лева.

2) за риболовството и бранието трѣстъ и папуръ въ Гебедженското Езеро 400 лева.

3) За кахвенето до Карантинното Управление 25 лева.

4) За кахвенето до Скеле Капусу 15 лева.

5) За хантъ на Чамурлу-Гечитѣ 10 л.

6) За Бюфета при Варненската Гара 25 лева и

7) За праздното мѣсто при Двореца Сандрово 80 лева.

Желающитѣ да взематъ участие въ споменатий търгъ, поканватъ се да сж явятъ въ означенитѣ дни въ канцеларията на Варненската Окрѣжна Постоянна Комиссия.

Поемнитѣ условия всѣкой може да виждѣ въ прѣсѣтственитѣ дни и часове въ сжщата Комиссия.

Гр. Варна 27 Септемврий 1891 г.

За Окрѣженъ Управителъ: Т. Ревзъ.

Финансовъ Чиновникъ: Добриневъ.

3—79 — 1.

ВАРНЕН. ОКР. ПОСТОЯННА КОМИССИЯ.

ОБЯВЛЕНИЕ.

М. 3904.

5-ий Октомврий 1891 година, гр. Варна

На 24-й текущий, въ помѣщенieto на Варненската Окр. Постоянна Комиссия ще се произведе публиченъ наддавателенъ търгъ съ переторжка на 25-ий, за продаване два окръжни жребци (хайгѣри), чукуровска порода, доставени отъ Постоянната Комиссия нѣщо прѣди година и половина, за сжчване съ мѣстни кобили съ цѣль за подобрѣние расата на конѣтъ въ окръжието.

Търгътъ ще се открие часътъ въ 9 прѣди пладнѣ и ще се произведе отъ състава, прѣдвиденъ въ чл. 92 буква о, отъ „Закона за Окрѣжнитѣ Съвѣти“

Размѣра на залога ще опрѣдѣли тържната Комиссия въ денѣтъ на търга.

Жребцитѣ могатъ да се видѣтъ въ конюшнята имъ до хантъ на Бойоглу въ Варна.

Поканватъ се за денѣтъ на търга желающитѣ да взематъ участие въ този търгъ лица.

Прѣдсѣдателъ Н. Щеревъ

За Членъ Секретаръ: М. Дамьяновъ.

3 — 81 — 1

НЕКРОЛОГЪ

Съ дълбока скърбъ извѣствамъ на всички мои роднини и приятели, че на 30-й м. м. Септемврий т. г., слѣдъ 6 мѣсечно болѣдуване отъ силна простуда, прѣдаде Богу духъ любезнитѣ ми баща

Свѣщенникъ
Еммануилъ Пенчовъ,

на 65 годишна възраст, който остави въ неутѣшима скърбъ: жена, синъ, снаха, внукъ и внучка. Покойникъ бѣ спечелилъ съ добрий си характеръ всѣката обичъ на населението отъ повѣрената си енория и се отличаваше съ честнитѣ си и скромнѣ животъ.

Богъ да те прости, тате!

Вѣчна ти паметъ!

Отъ дълбокоопечаленитѣ му синъ

Пенчо Поповъ.

с. Бѣлево, 7-й Октомврий 1891 г.